

[Henry Christensen.]

under forudsætning af, at det skete i den fornødne sammenhæng, hvor boligproblemerne altså var det første, men hvori der også var en række andre, væsentlige led. Det var på linje med, hvad venstre sammen med de konservative havde gjort ved adskillige tidligere lejligheder. I så henseende var der altså ingen forskel i vort udgangspunkt mellem nu og tidligere. Jeg vil endda sige, at en række af de synspunkter, vi stillede op som nødvendige elementer — som vi har vænnet os til at sige i den sidste tid — i en samlet forhandling, er præcis de samme, som vi stillede op i fællesskab, da vi drøftede problemerne her i foråret. Dengang var både venstre og de konservative af den opfattelse, at problemer som formuebeskatning, ejendomsbeskatning o. s. v. måtte være nødvendige led. Dengang kunne vi ikke nå et resultat, som kunne tilfredsstille hr. Poul Møller og mig eller vore to partier. Men det resultat, vi dengang ønskede at nå til, er det, der står nedfældet i vore aftaler i dag. Det må da også betyde noget i en konservativ vurdering af det foreliggende resultat.

Det er klart, at spørgsmålet om ejendoms-skatte måtte være noget helt centralt i en situation, hvor vi stod over for en ny vurdering. Jeg har sagt her i eftermiddag, hvad enhver ved, at de principielle synspunkter er forskellige en række partier imellem. Det var de også, da vi forhandlede i foråret 1965. Men skulle et resultat kunne tilvejebringes, var forudsætningen i foråret 1962, i 1965 og nu, at vi var i stand til at forhandle sådan, at viljerne kunne bøjes mod hinanden. Det er også på det grundlag, vi sammen har forhandlet om disse ting tidligere.

Hvad er det da for et resultat, vi har nået, og som hr. Poul Møller i dag vil frakende synderlig værdi? Det er præcis det resultat, som hr. Poul Møller og jeg i fællesskab var med til at opnå i 1962. Det er præcis det resultat, som hr. Poul Møller og jeg var med til at arbejde for i foråret 1965, nemlig at hvor der hidtil har været et loft, skal dette med de variationsmuligheder, det giver mulighed for, kunne bevares. Vort udgangspunkt som mulighed for at nå et kompromis har været det samme. Vort udgangspunkt med hensyn til, hvad der var vort

principielle ønske, har også været det samme. Men det var ikke det, hr. Poul Møller og jeg forhandlede om ved tidligere lejligheder. Da forhandlede vi om, hvad det var muligt at lave et for flere parter acceptabelt forlig om. Det er det, vi nu har gjort i venstre. Det er det, hr. Poul Møller i dag kritiserer os så stærkt for, og det er jeg ked af — det vil jeg gerne sige.

Hvad betyder det da? Hr. Poul Møller siger, at det kun betyder noget for 20 pct. af sognekommunerne ud over landet. Nej, det betyder noget for dem alle sammen. Det betyder, at det loft, der i den hittidige lovgivning var gældende for samtlige kommuner, fremdeles er gældende. Det er rigtigt, at dér, hvor man er gået op til maksimum, er det så effektivt, at det dér giver den stærkeste begrænsning; dér kan man ikke komme videre. Det er også dér, det er vigtigst at skabe det stærkeste værn. Men også alle andre steder medfører loftet jo, at det er begrænset, hvor meget der nu kan varieres. Var dette ikke blevet gennemført, havde der været frit slag for at hæve det i samtlige kommuner. Nu er der det ikke i en eneste af de 1.200 kommuner. Det er da noget væsentligt, og jeg synes, at vor diskussion i hvert fald bør føre til, at vi anerkender dette faktiske grundlag og de resultater, der er tilvejebragt.

Det betyder jo ikke alene — hvad jeg går ud fra vi er enige om — at det væsentlige er nået, at der er tilvejebragt en begrænsning i det kommende år i henseende til beskatning af produktionsmidlet jorden. Det betyder også, at vi i et meget, meget stort antal tilfælde — nemlig dér, hvor vi i forvejen i fællesskab havde tilvejebragt en begrænsning — har opretholdt denne begrænsning, også til fordel for parcelhuse, udlejningsejendomme m. v. Jeg synes dog, det er resultater, som vi trods alt i fællesskab bør kunne glæde os over.

Så er der alle de øvrige områder, forliget indeholder; dem skal jeg nu ikke gå synderligt ind på mere. Jeg tror, at de resultater, der også her er tilvejebragt, i sig selv er væsentlige nok til at motivere, hvorfor vi nu som tidligere burde være parat til at forhandle og lade det samlede forhandlingsresultat være afgørende for vor stilling.

Jeg vil gerne gentage, at vi er ked af i venstre, at de konservative denne gang ikke